

faa dog kommer igennem det. Det er dog i hvert Fald et mere forstaaeligt Forslag end det, som det ærede Medlem selv har stillet sammen med sine Meningsfæller; thi naar man læser og forstaaar det Forslag, falder man ned af Stolen. Over for de mod mig gentagende rettede Behrejdelse for, at jeg i de tre Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, ikke er fremkommen med et Forslag i denne Sag, tillader jeg mig at oplyse, at jeg gentagne Gange har anmodet den høje Regerings Medlemmer om at tage den Sag op, og jeg maa i øvrigt derom henholde mig til, hvad jeg sagde forleden Dag, at det er langt at foretrække, at en saadan Sag fremsføres som Regeringsforslag. Udsødt Berg havde ikke megen Glæde af sit Forslag, uagtet han inderlig gerne vilde have et positivt Resultat ført igennem, ja, han vil glæde sig, hvis han nu kan se, at vi ere i Færd med at behandle det Forslag, som han i sin Tid har stillet. Det var et af hans varmeste Ønsker, at der kunde komme noget ud af den Sag; men ganske vist ogsaa, at han med det samme kunde standse det Forslag, som han ikke syntes om; men han har ikke kunnet trænge igennem med sit Forslag, og vi ville ikke kunne trænge igennem i denne Sag, hvis vi ikke faa Understøttelse hos den høje Regering, derfor har jeg gerne villet have den med paa Forhaand. Vi bør ikke for meget bruge det private Initiativ, saa længe der er Haab om, at Regeringen selv vil komme frem med imødekommende Forslag. I øvrigt skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at de senere Aars videnskabelige Studier, de senere Aars Kongresser rundt om i Europa af Videnskabsmænd i denne Sag, har ført til en Opfattelse hos adskillige, der er væsentlig forskellig fra den, som hidtil har gjort sig gældende. Man har sagt, at der ikke bør indrettes særlig Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde; Invaliditet som Følge af Ulykkestilfælde — siger man — er nemlig ikke af principiel forskellig Bestaffenhed fra Invaliditet eller Arbejdsudhygtighed, der opstaaar af andre Aarsager og ganske særlig ikke af anden Bestaffenhed end den, der skyldes, hvad man kunde kalde for „kroniske“ Ulykkestilfælde, altsaa professionelle Sygdomme. Naar man skulde indrette noget, skulde det da være en Forsikring mod Følgerne af Arbejdsudhygtighed i det hele. Der ved sit man saa de akute Ulykkestilfælde med under en saadan Lov, medens vi derimod ved at vedtage en særlig Forsikring mod Ulykkestilfælde ubestrideligt fylde i et Gul i vor Forsørgelseslovgivning, men dog ikke udfylde det, efter som en stor Del af det

Gul, som den har, vil blive ved at være der. Vi have en Sygdomsforsikring og en Alderdomsunderstøttelse, men vi mangle endnu Lovgivning til Fordel for alle de arbejdsudhygtige, som ikke have naaet 60 Aar, derunder altsaa ogsaa en Forsørgelseslov for dem, som ere forulykkede under Arbejdet. Naar vi altsaa nu tage dem med, som forulykkede under Arbejdet, komme vi til at mangle dem, som paa Grund af kronisk Sygdom eller anden Aarsag til bristende Arbejdsverne blive ude af Stand til at ernære sig. Derfor er den anførte Opfattelse bleven ret almindelig, og den har blandt andet fundet sit Udtryk i det meget storartede Arbejde, som er gjort i Sverige paa dette Omraade, hvor man ubetinget synes at være kommen til at opgive al Tanke om en særlig Ulykkesforsikringslov og kun at ville have en almindelig Invaliditets-, en Arbejdsudhygtighedsforsikring ved Arbejdsgeber, Arbejds- og Statsbidrag. Naar jeg ikke desto mindre med Iver og Trofasthed vil arbejde med til at tilvejebringe den delvise Reform, Talen her er om, er det, fordi jeg ikke kan se bort fra, at vi jo en Gang have den sociale Lovgivning, vi have, og ikke saa let komme bort fra den. Hvis vi skulle vente til Alderdomsunderstøttelsesloven kan blive omdannet til Invaliditetsforsørgelse, saa komme de tilstaaede Arbejdere eller deres efterladte til at vente for længe, de have ventet længe nok; vi maa saa hellere hurtigt gøre noget for de forulykkede, og senere se at faa Ulykkesforsørgelsen indordnet under en almindelig Forsørgelse for arbejdsudhygtige, og samtidig faa en saadan Afsløsning af den Alderdomsunderstøttelseslov, som vi have. Jeg vil altsaa nu, som hidtil, arbejde paa at faa denne Sag ført frem, og jeg beklager, at jeg ikke har været Medlem af Tinget, da denne Sag tidligere har været for her. Den har ikke været i Tinget, saa længe jeg har været Medlem af det. Sagen er nu bragt frem af Reformpartiet, som har frevet den paa sit Program, men det er tillige en god, gammel Hørefag, og det skulde ikke undre mig, om vi ved fælles Anstrengelser skulde komme til et tilfredsstillende Resultat. Men det ærede Medlem er uberettiget til at sige, at jeg paa noget som helst Punkt har ønsket at lægge eller altid har lagt Hindringer i Vejen for en Ulykkesforsikringslov. Jeg har slaaet til Lyd for denne Sag. Det var, efter at jeg havde udgivet en særlig Bog om denne Sag i 1884, at Arbejdskommissioner blev nedsat — 3—4 Maaneder efter — og det er efter dens Betænkning, at man har udarbejdet Lovforslaget. Det er sandelig ikke de Herre, som rette Behrejdelse til mig, der have